

Cristina Hernández Periodista

Música, pintura, poesia i ciència: dues dones

La discapacitat és un dels seus camps d'estudi, en especial la síndrome de Down

@crishernandez5

Hi havia una mare amb quatre fills. La jove, que s'havia format per ser científica, es llevava a les 4 del matí cada dia, anava a treballar, i a la una del migdia ja estava de tornada per ocupar-se dels nois. Treballava en un dels centres de recerca més importants de Catalunya, el CRG de Barcelona, i les seves investigacions sobre genòmica anaven agafant cada vegada més ressonància entre la comunitat científica.

Així és com vaig sentir parlar per primera vegada, en una conversa de fa 15 anys, de Mara Dierssen. És clar que llavors jo no en sabia ni el nom ni la professió. Un dia la vaig escoltar al Conservatori de Sant Cugat en una xerrada sobre l'impacte de la música en el cervell ignorant que aquella brillant conferenciant era la persona que feia filigranes horàries per compaginar feina i fills. No va ser fins fa poc que vaig descobrir, per circumstàncies professionals, que la supermare, la conferenciant i la neurobiòloga eren la mateixa persona, una de les científiques més brillants que hi ha a Espanya. Més tard encara he fet un altre descobriment: la Mara Dierssen és també cantant, i durant uns anys va ser la soprano de la coral de Santander.

La vaig conèixer a casa seva, a Mira-sol, on vaig anar a rodar un reportatge per a TVE sobre un projecte que ella havia impulsat perquè persones amb síndrome de Down escrivissin i cantessin cançons. Val a dir que la discapacitat és un dels seus camps d'estudi, en especial la síndrome de Down. Allà vaig trobar-me una dona prima, forta, amb una boca gran i riellera i uns ulls blaus penetrants com dos rajos de llum. Vam rodar a la sala de música on assaja amb dos dels seus fills, amb qui han format el grup From Lost to the River. Ella n'és la vocalista. Amb els fills comparteix no només la música, sinó una visió molt oberta i integradora de les persones amb discapacitat.

Mara Dierssen és filla del neurocirurgià madrileny Guillermo Dierssen i de la pintora sabadellenca Trinitat Sotos Bayarri. La Trini, una artista nascuda l'any 27, que pinta aquarel·les sintètiques i lluminoses, olis vigorosos, de traç gruixut i ràpid, i que té una trajectòria pictòrica que s'ha forjat a Barcelona, París, Roma i Nova York. Una dona que no ha deixat mai d'expressar-se artísticament,

“Cada quadre, tinta, tinta a l'ou, aquarel·la, dibuix o oli destil·la humanisme, donació, humilitat i una extraordinària saviesa”

mentre pujava al seu torn quatre fills i, en els últims anys de la malaltia del seu marit, mentre exercia de companya i cuidadora fidel.

Acabo de conèixer la Trini. Als 88 anys, els seus ulls verds, com el verd dels camps de Cantàbria on va viure molts anys, no han perdut intensitat. També és una dona prima, i encara entreveig, en la manera com es mou, el vigor de l'artista. Durant el darrer Festival de Poesia de Sant Cugat exposa al Pou d'Art un projecte, “Pinzells i poesia, tots els camins de l'amor”, en què ha mantingut trobades amb poetes com Feliu Formosa o Joan Margarit. Del diàleg amb cada poeta n'ha sortit un retrat. La mostra resumeix molt bé l'art de la Trini. L'atmosfera que es reflecteix és subtil, elegant, espiritual, poètica. Cada quadre, tinta, tinta a l'ou, aquarel·la, dibuix o oli destil·la humanisme, donació, humilitat i una extraordinària saviesa.

A la inauguració de la mostra, la Mara fa un resum de la trajectòria pictòrica de l'artista, i destil·la un delicat elogi, discret, com ho és ella, de la filla cap a la mare. Després canta amb el fill gran uns quants temes, en un racó de la sala, mentre el públic admirem l'obra exposada. La Trini ens acompanya, i ens diu que espera que els seus quadres ens transmetin optimisme i alegria. I així és. //